

Δύο χρόνια από την κρατική δολοφονία του Βασίλη Μάγγου

Καλησπέρα συντρόφισσες και σύντροφοι χαιρετίζουμε με τη σειρά μας την εκδήλωση για τα 2 χρόνια από το βασανισμό και τη κρατική δολοφονία του συντρόφου Βασίλη Μάγγου. Είναι ιδιαίτερη τιμή να παρευρισκόμαστε εδώ και να συμβάλλουμε με το λόγο μας στη διατήρηση της επαναστατικής μνήμης. Τέτοιες εκδηλώσεις εξάλλου είναι ουσιαστικές για τη διατήρηση της. Είναι σαν το νερό που χύνεται στις ρίζες του δέντρου της μνήμης των ριζοσπαστικών κινημάτων και το θεριεύει ώστε κανείς να μην ξεχάσει, καμιά να μη λησμονήσει, αλλά να σταθεί από κάτω να το ακουμπήσει, να ατσαλώσει τη συνείδηση του και να σιγοψιθυρίσει λόγια εκδίκησης αλλά και υποσχέσεις στράτευσης στον αγώνα για την ατομική και συλλογική απελευθέρωση.

Τα τελευταία χρόνια η πόλη του Βόλου είναι αντιμέτωπη με τα δολοφονικά πλοκάμια του κεφαλαίου που την στραγγαλίζουν και πλήττουν τα δύο πιο βασικά αγαθά της ανθρώπινης ζωής, αέρα και νερό. Από τη μια η εντεινόμενη προσπάθεια ιδιωτικοποίησης και εμπορικής εκμετάλλευσης των αρχαίων πηγών του Πηλίου από τις οποίες ζουν ολόκληρα χωριά και από την άλλη η χρόνια ρύπανση του αέρα της πόλης με βλαβερά για την υγεία των κατοίκων σωματίδια που προέρχονται από την καύση σκουπιδιών της πολυεθνικής Lafarge που έχει εξαγοράσει την τσιμεντοβιομηχανία της ΑΓΕΤ.

Η δημοτική αρχή, κεφαλή της οποίας είναι ένα λούμπεν στοιχείο προερχόμενο κατευθείαν από το βάλτο της μαύρης παραοικονομίας της νύχτας, έχει αποδειχθεί η καταλληλότερη για αυτή τη συγκυρία, καθώς από τη μία είναι στην πρώτη γραμμή μάχης για την εμπορική εκμετάλλευση των πηγών του βουνού ενώ από την άλλη κάνει τα πάντα ώστε να βγει από το κάδρο της κριτικής η Lafarge, επαινώντας την εταιρία με χίλιους τρόπους, αποκρύπτοντας στοιχεία, έρευνες, περιβαλλοντικές μελέτες που αποδεικνύουν πόσο επιζήμια είναι η καύση σκουπιδιών για τον πληθυσμό, ενώ σε συνεργασία με τις δικτικές αρχές της πόλης εξυφαίνει ένα όργιο καταστολής και τρομοκρατίας απέναντι σε οποιαδήποτε φωνή αντίστασης, απέναντι σε οποιαδήποτε κίνηση αντίδρασης.

Ακριβώς πάνω σε αυτή τη συνθήκη ένα πολύμορφο κίνημα αντίστασης βρήκε τον τρόπο του σιγά σιγά να εκφραστεί στην πόλη και να εκδηλώσει την αντίθεση του στην λειτουργία της τσιμεντοβιομηχανίας Lafarge πλησίον της πόλης το οποίο είχε και την αλληλεγγύη ανθρώπων σε πανελλαδικό επίπεδο. Σε αυτά τα πλαίσια λοιπόν δυο χρόνια πριν, στις 14 Ιούνη του 2020 οργανώθηκε από φορείς και συλλογικότητες της πόλης πανελλαδικό συλλαλητήριο ενάντια στην καύση σκουπιδιών. Η μαζική διαδήλωση χτυπήθηκε άγρια έξω από την πύλη του εργοστασίου από τις δυνάμεις των ΜΑΤ οι οποίες έπνιξαν την περιοχή στα χημικά και καταδίωξαν κόσμο της διαδήλωσης για αρκετή ώρα στην παραλιακή οδό που οδηγεί από το εργοστάσιο πίσω στην πόλη. Απολογισμός πολλοί τραυματισμοί, προσαγωγές και συλλήψεις.

Την επόμενη μέρα μπροστά στα δικαστήρια του Βόλου, καλείται συγκέντρωση αλληλεγγύης για τα άτομα που είχαν συλληφθεί. Στη συγκέντρωση αυτή βρέθηκε αλληλέγγυος και ο σύντροφος Βασίλης Μάγγος. Η επιλογή του συντρόφου μας να σταθεί αλληλέγγυος στους ανθρώπους που αντιμετώπιζαν την τρομοκρατία κράτους και κεφαλαίου παίρνοντας ξεκάθαρη θέση υπέρ του αγώνα για μια πόλη που δε θα υποφέρει από μολυσμένο αέρα, ήταν εν τέλει μοιραία. Μοιραία γιατί ακριβώς αυτή του η επιλογή εντασσόταν σε μια συνέχεια άλλων, σε μια αγωνιστική διαδρομή που τη διέκριναν η συνέπεια και η αποφασιστικότητα μέσα στα χρόνια. **Γιατί ο Βασίλης από πολύ νεαρή ηλικία ήταν στρατευμένος αγωνιστής, αντιστεκόταν, μαχόταν για την καταστροφή κράτους και κεφαλαίου. Ήταν ένας αυθεντικός σύντροφος που όλοι οι άνθρωποι που τον γνώρισαν θυμούνται ακόμα την ευγένεια και το χαμόγελο του, ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές.** Γι' αυτό και η επίθεση και τα βασανιστήρια εναντίον του ήταν απολύτως στοχευμένα και σκόπιμα, όπως είχε καταγγείλει και ο ίδιος σε κείμενό του.

Η στοχοποίηση του αυτή λοιπόν είχε ως συνέπεια τη μέρα αυτή, να του επιτεθούν εντελώς αναίτια τα καθάρματα της ΟΠΚΕ και να τον ξυλοκοπήσουν ανελέητα μπροστά σε κόσμο που βιντεοσκοπούσε, γνωρίζοντας ότι με βίντεο ή χωρίς, οι συνέπειες τους θα είναι από αμελητέες ως και ανύπαρκτες. Όπως και συνέβη.

Στη συνέχεια οδηγείται στην αστυνομική διεύθυνση Μαγνησίας, όπου δέχεται περαιτέρω ξυλοδαρμό, εξευτελισμό και άγριο βασανισμό. Η σαδιστική μεταχείριση εναντίον του έφτασε στο σημείο της άρνησης χορήγησης νερού στον ταλαιπωρημένο και βασανισμένο σύντροφο μας, στον οποίο διαρκώς υπενθύμιζαν με θράσος οι βασανιστές του ότι τον ήξεραν. Αφού τον βασάνισαν για ώρες προκαλώντας του σοβαρές σωματικές βλάβες τις οποίες δεν ήθελαν να χρεωθούν ως υπηρεσία, αποφάσισαν να τον ξεφορτωθούν πετώντας τον απλά έξω στο δρόμο λίγο πιο δίπλα από την αστυνομική διεύθυνση όπου και τον βρήκαν τυχαία πολύ αργότερα γνωστά του άτομα.

Ο βασανισμός του Βασίλη υπήρξε αναμφίβολα σωματικά επώδυνος. Υπήρξε όμως και μια βαθιά χαρακιά στην ψυχή του την οποία δε μπόρεσε να αντέξει. Ένα μήνα μετά, στις 13 Ιούλη 2020, σαν σήμερα, ο Βασίλης μας αφήνει και φεύγει μακριά μας αφήνοντας πίσω του ένα δυσαναπλήρωτο κενό για όσους τον ξέραν αλλά και για όσες τον μάθανε έπειτα. Έτσι λοιπόν από τις 13 Ιουλίου 2020 και μετά η βασανισμένη ψυχή του συντρόφου μας Βασίλη κάνει καινούργια μονοπάτια στα βουνά μακριά από αυτό το ζοφερό κόσμο εκμετάλλευσης, γράφει νέα στιχάκια, και χαρίζει καινούργια χαμόγελα στους υπόλοιπους που λείπουν από κοντά μας, τον Παύλο, τον Ζακ, τη Σταματίνα, τον Ιάκωβο, το Μιχάλη, το Λάμπρο, τον Σπυράκο, το Χρήστο, το Δημήτρη, τον Αλέξη και σε όλους εκείνους τους αδερφούς και αδερφές που η φράση εις το επανιδείν αποτελεί μια παντοτινή υπόσχεση, σε όλους εκείνους τους φίλους και φίλες που είναι πλέον *μαύρα πουλιά και σύρματα τεντωμένα* Κι αν μπορούμε με κάποιο τρόπο να γεμίζουμε πότε πότε αυτό το κενό, αυτό είναι φυσικά η μνήμη, η επαναστατική μνήμη που τις μέρες του ημερολογίου, όπως την 13η Ιούλη, τις χαράζει με πύρινα γράμματα στο νου και τις καρδιές μας.

Η επαναστατική μνήμη φέρνει τους πεσόντες μας δίπλα μας στη συνέχιση του αγώνα μας

*«Μπορούμε ακόμη μιὰ ζωὴ νὰ ζήσουμε καινούρια,
Ἄντις νὰ μαραζώνουμε σὰν τὸν κομμένο δῦσμο
-φτάνει νὰ φύγουμε κι ἐμεῖς σὰν τοὺς θαλασσοπόρους
ποῦ, μιὰ πατρίδα ἀφήνοντας, εὔρισκαν ἕναν κόσμο!»*

- Κώστας Ουράνης

Όταν δολοφονείται ένας σύντροφος/σσα, νιώθουμε την απώλεια σαν να χάνουμε ένα κομμάτι του εαυτού μας. Ένα κομμάτι από όσα αγαπήσαμε, από όσα μας έκαναν να στρατευτούμε και να αγωνιστούμε. Ένα κομμάτι του ίδιου του ουρανού που μαυρίζει ακόμα περισσότερο με σύννεφα οργής και εκδίκησης που περιμένουν τη στιγμή να ξεσπάσουν.

Η επαναστατική μνήμη, δεν είναι μια απλή διαδικασία αφήγησης ιστοριών, καταμέτρησης απωλειών και εν τέλει ένα ανιαρό, επαναλαμβανόμενο καθήκον καταγραφής γεγονότων με χρονολογική σειρά. Η μνήμη μέσα σε ένα κίνημα συνδέει τις γενιές επαναστατών/τριων μεταξύ τους. Συλλογικοποιεί τις εμπειρίες αγώνα, τις εκθέτει σε μια δημόσια κριτική όπου μπορούν διαρκώς να αξιολογούνται δημιουργώντας ιστορική παρακαταθήκη, να επανεκτιμώνται και να απολογίζονται για την αποκόμιση χρήσιμων και αξιοποιήσιμων συμπερασμάτων για το παρόν και για το μέλλον.

Η επαναστατική μνήμη αποτελεί οδηγό λαθών και σωστών. Είναι ένας τεράστιος χάρτης όπου το ανθρώπινο «είναι» έκανε υπερβάσεις που φαντάζουν αδιανόητες ή και υπεράνθρωπες, υπερβάσεις που άγγιξαν τον ουρανό, αλλά και συμβάσεις επώδυνες και πολλές φορές ταπεινωτικές ως

αποτέλεσμα μιας τιάνιας σύγκρουσης όπως είναι αυτή της ελευθερίας με την τυραννία, σύγκρουσης που δε γέρνει πάντα υπέρ μας. Η επαναστατική μνήμη μας επιτρέπει να κάνουμε κτήμα μας και τις μεν και τις δε, και μας βοηθά να εξερευνούμε διαρκώς την ισορροπία του αγώνα που αναπόφευκτα κυμαίνεται μεταξύ των δύο αυτών καταστάσεων.

Η επαναστατική μνήμη μας επιτρέπει να νιώθουμε κομμάτι μιας παγκόσμιας κοινότητας ανθρώπων που μέσα στα χρόνια, τους αιώνες καταπίεσης και βαρβαρότητας, από τις πιο φριχτές εποχές μέχρι και τις λιγότερο δύσκολες, έβρισκαν τον τρόπο να υψώνουν το ανάστημα τους και να οπλίζουν ενάντια στο χέρι που κρατά το μαστίγιο. Πιάνοντας κάθε νήμα του αγώνα, αποκτούμε στέρεα πατήματα. Οι καρδιές κι οι συνειδήσεις μας εμπλουτίζονται, το πάθος ακονίζεται. Η επαναστατική μνήμη είναι ο θησαυρός μας, είναι η συνεκτική ουσία του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος της επαναστατικής διαδικασίας. Είναι η θέρμη των πεσόντων μας, είναι η συνεχής τους παρουσία δίπλα σε κάθε βήμα μας, **είναι η υπενθύμιση πως μόνο η λησμονιά τους παίρνει μακριά μας... Όχι ο θάνατος ο ίδιος.**

Έχοντας αυτά κατά νου, οφείλουμε να βγαίνουμε μπροστά συνεχώς, να θυμίζουμε πως η επαναστατική μνήμη είναι όπλο. Αν το αφήνουμε να σκουριάζει στη φαρέτρα, θα απωλέσουμε την ίδια την ουσία μας ως επαναστατικά κινήματα, ως άνθρωποι που οραματίζονται και οργανώνουν με υλικούς και όχι αφηρημένους όρους την ανατροπή της ταξικής κοινωνίας. Θα ξεχάσουμε την ίδια μας την ταυτότητα και την πλούσια ιστορία μας, την οποία με το αίμα τους πότισαν στρατευμένες μαχήτριες και μαχητές σαν τον Βασίλη Μάγγο και όλους τους άλλους υπέροχους ανθρώπους που φωτίζουν τον ουρανό.

Η δικαιοσύνη του δρόμου είναι η δική μας φωνή που δηλώνει πως δεν περιμένουμε τίποτα από την αστική δικαιοσύνη

Δυο χρόνια μετά, η "δικαιοσύνη" του αστικού κράτους δεν κάνει καν τον κόπο να κρύψει το πραγματικό της πρόσωπο. Ακόμα υπερασπίζεται τους μπάτσους που εμμέσως σκότωσαν τον Βασίλη. Ακόμα συγκαλύπτει και ξεπλένει μία ακόμη κρατική δολοφονία. Ακόμα δεν έχει δώσει στη δημοσιότητα ούτε ένα όνομα απ' τους μπάτσους-βασανιστές, ενώ μόνο τρεις εξ αυτών έχουν διωχθεί για μόλις ένα πλημμέλημα: επικίνδυνη σωματική βλάβη. Ακόμα αποτελεί μέρος του συστημικού μηχανισμού που πασχίζει για την κοινωνική λήθη και αδιαφορία. Ακόμα συνεχίζει να κάνει πλάτες σε μια πολυεθνική που δηλητηριάζει το οξυγόνο χιλιάδων κατοίκων και από κοινού με τη δημοτική αρχή και το αστυνομικό σώμα εκτελούν ακόμα και συμβόλαια θανάτου σε όποιον τολμά να στέκεται απέναντι τους.

Δύο χρόνια μετά, δεν ξεχνάμε τίποτα. Δεν ξεχνάμε τον ρόλο της Lafarge-ΑΓΕΤ που από κοινού με τις μαφίες δήμου/αστυνομίας/δικαιοσύνης σπέρνει θάνατο, καρκίνο και φυσική καταστροφή στην πόλη του Βόλου. Δεν ξεχνάμε πως οι κρατικές δολοφονίες έχουν συνέχεια, και πως η αντιμετώπισή τους απ' τον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό έχει διαχρονικά ίδια και अपαράλλαχτη μεθοδολογία: συγκαλύψη, επικοινωνιακή κατασκευή του θύματος ως θύτη, επιτηδευμένα ανεπαρκής έρευνα, ξέπλυμα των δολοφόνων και τοποθέτησή τους στη θέση του αμυνόμενου. Έχουμε διαλέξει πλευρά, συντασσόμαστε με τον αδιάκοπο αγώνα για τη διατήρηση της μνήμης, για τη συνέχιση του αντικαπιταλιστικού και αντικρατικού πολέμου, για την έφοδο στον ουρανό. **Συντασσόμαστε με τη "δικαιοσύνη του δρόμου".** Τη δικαιοσύνη εκείνη που δίνει απαντήσεις σαφέστατες και ξεκάθαρες απέναντι στους δημίους μας, **τη δικαιοσύνη που αναποδογυρίζει πολιτείες και που γκρεμίζει Βασίλεις, τη δικαιοσύνη που πάντα και παντού, σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου, σε όλες τις εποχές, είναι η μόνη που όσο κι αν υποτιμούν οι κάθε λογής τύραννοι, είναι αυτή που φοβούνται.**

Μπροστά στην αστική δικαιοσύνη από την άλλη, η θέση μας είναι ξεκάθαρη: Δεν περιμένουμε τίποτα. Ο ιστορικός της ρόλος είναι συγκεκριμένος. Οι νόμοι της είναι ένας ιστός αράχνης πάνω

στον οποίο τυλίγονται οι φτωχοί και οι αδύναμοι. **Μόνη μας προοπτική είναι η δικαιοσύνη του δρόμου.** Ο αγώνας του Βασίλη Μάγγου δεν ήταν μάταιος ούτε για ένα δευτερόλεπτο. Οι προσωπικές και συλλογικές του μάχες αποτελούν παράδειγμα λαμπρό. **Το χαμόγελο και το άστρο του είναι ακόμα εδώ, να θυμίζουν σε καθέναν και καθεμιά από εμάς πως χανόμαστε πραγματικά αν παραδοθούμε στη λήθη και την παραίτηση. Καμιά και κανένας απ' τους πεσόντες μας δε χάθηκε από δίπλα μας.** Συνεχίζουμε τον κοινό μας βηματισμό και οι πατημασιές μας αγκαλιάζονται και γίνονται ένα, θρέφοντας τον σπόρο της κοινωνικής αμφισβήτησης, της υλικής ανατροπής κράτους και κεφαλαίου. Ταξιδεύουν στα μυαλά μας σε κάθε μικρή ή μεγάλη μας απόφαση, σε κάθε μας υπόσχεση να νικήσουμε τον θάνατο, να ανθίσει αιώνια η Ζωή, να ζήσουμε με αξιοπρέπεια, πολεμώντας ως το τέλος.

"Το θλιβερό καθήκον του συντάκτη της νεκρολογίας είναι δικό μου. Είναι θλιβερό να γράφεις μια σελίδα με μια καρδιά που ρωτάει: και μετά τι; Μα είμαστε αφοσιωμένοι στον αγώνα: ή στο να επιτύχουμε την εξαφάνισή μας. Είναι αναπόφευκτο, κι έτσι ένας από μας αναπόφευκτα χάνεται.

Χμ! Και πώς θα κραυγάζουν οι μωροί: ξεροκέφαλε αναρχικέ! Ποιος μπορεί να κατανοήσει τη θύελλα που βρυχάται στο μυαλό μας; Ποιος μπορεί ν' αντιληφθεί την πείνα μας για χαρά, για ζωή; Ποιος μπορεί να καταλάβει την ήττα μας που πηγάζει από ανθρώπινη δειλία;

Είμαστε μόνοι μας. Δε βρήκαμε τη συντροφιά των απόκοτων έτοιμη να συμμετάσχει στον αγώνα για την κατάκτηση της ζωής.

Γι' αυτό, ηττηθήκαμε.

Και ένας από μας έχει χαθεί. Ο άλλος παραμένει με το βλέμμα του στυλωμένο στον ορίζοντα. Δεν μπορεί, δεν πρέπει ν' αναχωρήσει. Αυτό είναι το πεπρωμένο μας. Θα βρούμε συντρόφους;

Αλλιώς, καθένας από μας με τον τρόπο του θα εξαφανιστεί, σιωπηλώς ή ταραχωδώς, από τη σκηνή του κόσμου.

Ένα κεφάλαιο έχει κλείσει.

Ένα κεφάλαιο αγώνα, ελπίδων, ψευδαισθήσεων. Το τέλος όμως δεν έχει έρθει. Καθώς αυτές οι παράξενες, ασυνήθιστες ζωές φτάνουν στο τέλος τους, θα φτάσουμε στο σημείο ν' αντιληφθούμε πως θα ήταν καλύτερα αν δεν είχαν ποτέ γεννηθεί.

Κι αυτό είναι όλο κι όλο που ήταν να λεχθεί." (Bruno Filippi)

Ενάντια στη Lafarge-ΑΓΕΤ, ενάντια στην καύση σκουπιδιών στον Βόλο.

Ενάντια στις κρατικές δολοφονίες και τον συστημικό μηχανισμό που τις νομιμοποιεί.

Το αγωνιστικό πάθος και η ανιδιοτέλεια του Βασίλη: φάρος για τις μάχες που έπονται.

Κι ας μη νικήσουμε ποτέ, θα πολεμάμε πάντα...

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΓΓΟΣ ΠΑΡΩΝ

Πρωτοβουλία αναρχικών ενάντια στις κρατικές δολοφονίες